

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Nordiske Smaadigte

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Nordiske Smaadigte", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 197. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1838_601-txt-shoot-idm9266/facsimile.pdf (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Ditto paa den hvide Hest
Ryfted sine sin Landse,
Dog omkuld den Keiser-Blaaß
Slog ei Danmarks Stands!

Knald og Fald de fulgdes ad,
Som naar Jorden brager,
Drene: Kaderen ei gab
Længer måtte Krager;

Kiede af den Døde-Leg
Ditto og hans Sachser
Kappe nok tilboens besteg
Belgernes Grimfæret!

Hakon værged Wolden godt,
Slemst han brod de Brydste,
Saa for Kormænd lob med Spet
Sonderud de Lydste!

Maanen vandrer vidt om Land,
Fandt dog, ter jeg sige,
Hakon! ei din Doermand
Mellem Jarler rige!

Naar har af sit Sklod vel Man
Kast opskudt med Hælde
Rage til den Kampe-Gran
Over Norges Fjelde?

Intet Under, at dit Navn
Siddt og bredt Man kender!
Intet Under, at i Faan
Reget du omspænder!

Rose maa dig Navn paa Bal,
Godd ham smagde Narven,
Drotter ni til Odins Sal
Sik for dig fra Arven!

Syng det, Fugl, paa hver en Geen
Hvad jeg nu vil sige:
Sexten Jarler tjene Gen,
Siat, i hollket Rige!

Der, hvor først til Verden kom
Ry om Hakons Balde,
Som gaar nu al Verden om,
Priser Norges Fjelde!

Erik Karl.
(Efter Gualf Daadskald.)

Det var den Ungersvend saa hvas,
Dg saa den haarde Skofte,
De modtes seent, men ret tilpas,
Med lige Flok paa Tofte!

Forgangen var den klare Dag,
Dg Soel var knap tilsyn,
Da Erik lod det, Slag paa Slag,
Paa Skoftes Skjoldmark lym.

Her kæmped Fornioers Børn,
Her kæmped Kar og Uger,
Alt under Sang af Ravn og Den
Om Ulves Hebertøger!

Hvor Rette-Ravn den Aften-æg
Gav Hørse-Klod at æde;
Det Høie sank, det lave steg,
Saa bulger Skabens Kierte!

Men var end Erik Hakons Son,
Heldt han dog mest ad Skofte,
Saa Dre-Anderen i Len
Fortrænger Høien ofte!

Thi gjorde Erik kort Besked,
Dg Skygged med sin Teier,
Paa Drage-Nygg i Spring han red
Alt Drage-Sulvets Feier!

Paa Blaataens Grund i Begela
Guld-Steimen var tilrede,
Hos Dødsmand til Dannefa
For Slaft er godt at bede!

I Drikke-Sal den Vinter kold
Fuldgodt har Erik fvoet;
Thi hjem han kom med Høim og Skjold,
Til Døins Brud troslovet!

Beromt er Grev Erik om Lande
Af glimrende Seire, ei saa,
Han vandt, da han fore over Strande,
For Vren, ham følger, at naae!

Til Gulland da styred den Giarve
Dg harjed den fremmede De,
For Mild-Die da maatte dave
De drufende Hvirvler paa Se!

De Hav-Kier ved Staurer han mødte,
Om Høret den Herremand greb,
Alt Stikhed dem alle han nødte
Dg siden dem for sig han drev!

Paa Lungen saa mødtes da Søerde,
At Saar-Havets Maage blev glad,
Hun tryg sad paa Vilkings Hærde,
Der vanked fuldstofelig Brød!

Godt Andet kan derom Man sig,
End Erik den Herre saa bold,
Til Nytte for Nørriges Rige
Saa dækket af Gødernes Skjold!

